

Příspěvek k § 419 c.řs.

V protokolární žádosti Aliny B., která je vlastnící domů čp. 10 a 14 v Praze-II., Národní tř., navrhla tato, aby Mikuláši J. bylo uloženo, aby byt v domě čp. 14 jí odevzdal. V zahájeném a skončeném řízení neopravila své tvrzení, že byt nalézá se v domě čp. 10, a bylo též v rozsudku přikázáno Mikuláši J. odevzdati byt v domě čp. 14. Ani v odvolacím řízení neopravila žalobkyně označení domu, v němž byt sporný se nalézá. Teprve po právoplatném rozhodnutí sporu podala žalobkyně návrh za opravu rozsudku v tom směru, že byt nalézá se nikoliv v domě čp. 14, nýbrž v domě čp. 10.

První soud návrhu tomu vyhověl.

Rekursní soud usnesení prvního soudu změnil a návrh ten zamítnul, neboť dle § 419 c. ř. s. záleží oprava rozsudku v napravení chyb při sepisování neb počítání sběhlých v rozsudku nebo poklesků při přepisování vyhotovení. V případě daném o takovou chybu se nejedná, spíše domáhá se žalobkyně v podstatě opravy žalobního návrhu, který rozsudku za základ sloužil, a v případě takovém nelze postupovati dle § 419 c. ř. s.

Nejvyšší soud vyhověl dovolací stížnosti potud, že usnesení obou nižších soudů se zrušují a ukládá se soudu první stolice, aby, vyslechna strany o žádosti za opravu rozsudku, znova rozhodl a při tom též na útraty řízení opravného zřetel vzal. Odůvodnění: Nelze sdíleti náhled rekursního soudu, že v tomto případě jde o opravu žalobního návrhu a nikoli o opravu ve smyslu § 419 c. ř. s. Žalobkyně navrhla sice v protokolu ze dne 15. září 1920, aby bylo žalovanému přikázáno odevzdati jí byt v domě čp. 14 v Národní třídě v Praze, avšak je-li jisto a nesporno, že žalovaný nebydlí v tomto domě, nýbrž v domě čp. 10 a že ve sporu šlo jen o byt v domě tom, pak tu jde pouze o přepsání a opravu nesprávného čísla domu a žalovaný nemůže z takového patrného omylu žádných práv pro sebe dovozovati. Ustanovení § 419 c. ř. s. mluví sice o chybách a jiných nesprávnostech v rozsudku a jeho vyhotoveních, avšak použití tohoto ustanovení není vyloučeno v případech, když do rozsudku vloudí se nesprávnost, naznačená v § 419 c. ř. s. vinou strany, která již v návrhu se dopustila omylu, jenž pak jak soudem, tak i stranami po celé jednání sporné zůstal nepovšimnut. I v tomto případě obsahuje rozsudek patrnou nesprávnost, kterou možno dle § 419 c. ř. s. opravit. Aby však byla odstraněna veškerá pochybnost o tom, že šlo ve sporu skutečně jen o byt v domě čp. 10, bude nutno, aby před rozhodnutím o navržené opravě byly strany

o tom slyšeny. Poněvadž se tak nestalo, bylo nutno usnesení obou nižších soudů zrušiti a naříditi, jak shora se stalo.

Rozhodnutí ze dne 8. února 1921, čj. R I 141/21-1
Schin.

Nelze vésti exekuci proti eráru k dobytí pohledávky, jež dosud nebyla poukázána k výplatě.

Soud rekursní právem zamítnul návrh exekuční vzhledem na ustanovení dekretu dv. kan. z 21. srpna 1838, č. 291 ob. z. s., jenž podle čl. IX, č. 5 uvoz. z. k ex. ř. zůstal v platnosti. Dle tohoto zákonného ustanovení nelze vésti proti eráru exekuci k dobytí pohledávky, jež dosud nebyla poukázána k výplatě, v příčině které tedy dosud není jisto, která pokladna provede výplatu, takže tu dosud není žádné pokladny k zaplacení povinné. Toto ustanovení hájí důležité zájmy státní, na něž sluší zřetel bráti zejména v nynější době, kdy řízení potřebné k poukazu výplat pohledávek, příslušejících soukromým věřitelům bývalého c. k. eráru proti tomuto, státním převratem ze dne 28. října 1918 se značně protáhlo, poněvadž nastala potřeba, by nové státy, vzniklé na území bývalého Rakouska, dohodly se v tom, který z nich má ty které dluhy bývalého c. k. eráru rakouského převzít k zaplacení.

Vymáhající věřitel však v exekučním návrhu omezil se na neurčité a nezávažné tvrzení, že pohledávka jeho nebyla zapravena »přes odevzdání řádné kvitance«, aniž tvrdil, že pohledávka jeho byla poukázána k výplatě příslušným úřadem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1919, čj. R I 146/19-1.
Schin.

*K nauce o pokusu. Plod mimo dělohu (v dutině břišní), v době pokusu vyhnání plodu živý, který nemohl dospěti k zralosti, jest způsobilým předmětem trestného činu.
(§§ 5, 8, 144 tr. z.)*

Obžalovaná F. M. byla uznána vinnou zločinem spoluviny na pokusu vyhnání plodu rozsudkem krajského soudu v O. a podala proti tomuto rozsudku zmateční stížnost, kterou nejvyšší soud zavrhl z následujících důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvod § 281 č. 5 tr. ř., poněvadž rozsudek pro svůj výrok, že stěžovatelce následky vstříknutí lysoformu do rodidel těhotné ženy byly známy, neuvádí důvodů. Stížnost shledává tento důvod tím závažnějším, ježto se stěžovatelka hájila tvrzením, že vstříknutí lysoformu do